

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 500

KHỞ TÂM ĐỘNG NIỆM NGHĨ ĐẾN LỢI ÍCH CỦA CHÍNH MÌNH

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Tư ngày 21/04/2021.

*****

Chúng sanh chân thật là chấp trước kiên cố, ảnh hưởng đến tiến trình tu thân và lợi ích chúng sanh. Người khởi tâm động niệm luôn chỉ nghĩ đến lợi ích của chính mình cho nên mãi mãi là phạm phu tội lỗi. Thật là khó! Rất nhiều người ban đầu phát tâm độ chúng sanh. Sau một thời gian thấy chúng sanh càng cường quá, họ thui chột tâm của mình, lui về chỉ nghĩ cho bản thân, làm cho Thánh đạo bị mai một. Có người dù mình làm tốt cho chúng sanh 100 việc, 1000 việc, nhưng chỉ cần 1 việc bị phật lòng thì họ liền rũ bỏ hết. Chúng ta cần biết để chuẩn bị cho đạo tâm của mình.

Bồ Tát kiên định tâm của mình. Cho dù trải qua bao nhiêu khó khăn, khổ sở và cả sự bực đãi của chúng sanh nhưng tâm của Bồ Tát cũng không lui sụt. Chúng ta cũng sẽ gặp người nói rằng họ mang ân đội đức với mình nhưng rồi họ sẽ quay lại hại mình.

Hòa thượng nói: “Họ nói họ kính trọng mình, thương mình, ghét mình thì chúng ta cũng đừng cho đó là thật bởi vì tâm của chúng sanh là vọng tưởng, là giả. Trong tâm họ không có gì là thật. Tâm họ quá bận rộn với tự tư tự lợi, năm dục sáu trần. Chúng ta đã phát tâm học Phật, phát tâm đem Phật pháp đến với chúng sanh thì phải lập được sự kiện định, chuyển nghiệp lực thành nghiệp lực. Dù chúng sanh nhục mạ chúng ta, hãm hại chúng ta thì chúng ta vẫn giữ vững một niềm tin kiên định”.

Hòa thượng từng đến giảng pháp ở nhiều nơi, ngày ngày giảng pháp ở đó nhưng sau đó họ tìm cách đẩy Hòa thượng đi vì người ta chỉ kính trọng Hòa thượng, không kính trọng họ. Khi Hòa thượng giảng “**Kinh Vô Lượng Thọ**” lần thứ 10, Ngài chỉ giảng đến tập 26 thì phải dừng lại. Lúc đó Ngài đang giảng ở Cư sĩ Lâm - Singapore, họ cũng tìm cách đưa Hòa thượng đi. Ngài phải lưu lạc sang Úc. Cho nên bộ Kinh đó bị đứt đoạn nhiều lần.

Ngài cả đời hi sinh phụng hiến, cả đời không quản người, không quản việc, không quản tiền mà còn bị bực đãi như vậy thì chúng ta phải mang một ý niệm: Chúng ta đến thế gian này để làm một ít việc, khi kết thúc nhiệm vụ thì sẽ ra đi. Chính học trò của mình, chính người tưởng chừng không thể thay đổi lại quay lại hại

mình. Tâm của chúng sanh là như vậy. Đó là tâm vô thường, liên tục biến đổi, trong 1 sát na có 60 lần sinh diệt. Sự chuyển đổi rất nhanh, cho nên chúng ta không chấp trước, không dính mắc vào đó.

Nói thẳng ra, con người ở thế gian vong ân bội nghĩa. Chúng ta chính mình là người vong ân bội nghĩa. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đem giáo pháp đến cho chúng ta. Chúng ta có tiếp nối sứ mạng của các Ngài, có đền trả ân đức của các Ngài không? Chúng ta có vong ân bội nghĩa không? Chúng ta là học trò, được tiếp nhận lời dạy của Thầy Cô. Nhờ những Thầy Cô đã hi sinh, dạy bảo chúng ta. Khi chúng ta trở thành Thầy Cô, chúng ta có tiếp nối sứ mạng, thực hiện hoài bão, ước vọng của Thầy Cô không? **Chính chúng ta đã tạo ra nhân vong ân bội nghĩa cho nên khi chúng ta gặp người vong ân bội nghĩa thì đó là quả do chính chúng ta gieo mà thôi.**

Hòa thượng nói: “Kinh sách của tôi rất nhiều. Nhưng sau mỗi lần chuyển nhà trong nước và ngoài nước, cuối cùng mất hết Kinh sách”. Những cuốn sách quý báu như bảo vật mà Thầy Lý Bình Nam giao cho Ngài, lão Cư Sĩ đã chú thích rất kỹ lưỡng cũng bị mất hết.

Thầy cũng đã trù bị, không mang theo thứ gì. Mình huân tập nó ở trong mình. Hòa thượng cả một đời “tam bất quản” mà còn bị học trò đối xử tệ bạc như vậy thì chúng ta là ai? Chúng ta cứ hi sinh phụng hiến, đừng bao giờ nghĩ đến sự báo đáp của chúng sanh.

Hòa thượng dạy: “Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”.

Mời mấy năm qua, trong cuộc đời bôn ba của mình, Thầy đã trải nghiệm sự bạc đãi của học trò sau khi họ trưởng thành. Họ vì mục đích tư lợi mà thành như vậy. Họ có tâm phản nghịch thì chính mình cũng phải phản tỉnh tâm của mình. Cho nên chúng ta chuẩn bị sẵn tâm kiên cố của mình. Chúng ta làm theo nguyện vọng của mình.

Hòa thượng nói: “Người ta tranh giành thì mình nhường. Thậm chí khi họ chưa giành thì mình đã nhường luôn rồi. Người học Phật phải hiểu được tu tích thiện căn”.

Cái gì là thiện căn? Chúng ta đem 20 chữ quy nạp lại:

- CHÂN THÀNH THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG CHÁNH GIÁC TỪ BI

Dùng CHÁNH GIÁC TỪ BI để thực tiễn CHÂN THÀNH THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG. Nếu chúng ta không làm được như vậy thì sẽ phiền não triền miên. Đừng thấy mình có công có đức, làm được nhiều việc cho chúng sanh mà khởi tâm đau lòng khi họ bạc đãi”.

- NHÌN THÁU BUÔNG XẢ TỰ TẠI TÙY DUYÊN NIỆM PHẬT

Nhìn thấu, không dính mắc trong tâm để buông xả, chân thật chí công vô tư, hi sinh phụng hiến. Nhìn rõ sự thật để không vướng bận trong tâm thì mới có thể tự tại. Nếu mình không buông xuống thì không

thể tự tại. Tự tại rồi thì tùy duyên, không dính mắc hoàn cảnh, lúc đó ta giữ tâm chánh niệm để niệm Phật. Làm được như vậy thì ta mới có được vô lượng vô biên thiện căn.

Chúng ta phải nỗ lực thực hiện được 20 chữ này. Dù cuộc đời bực bẽo thế nào thì chúng ta vẫn bình đẳng yêu thương, bình đẳng quan tâm đến chúng sanh.

Tổ Ân Quang dạy: *“Xem thấy tất cả chúng sanh là Phật Bồ Tát, chỉ có ta là phàm phu. Phàm phu phước mỏng nghiệp dày, luôn luôn phải không ngừng tinh tấn nỗ lực”.*

Trong 10 điều tâm niệm của nhà Phật có câu: *“Có thân thể thì đừng mong cầu không bệnh khổ”.* Bệnh khổ giúp chúng ta thui chột tâm ngạo mạn và tâm tự tư tự lợi của mình. Bởi vì nhờ có bệnh khổ mà người ta mới biết cảm ơn khó khăn, cảm ơn bệnh khổ & trưởng thành. Một lần vượt qua khó khăn, vượt qua bệnh khổ là một lần trưởng thành. Người nhiều tuổi đã trải nghiệm qua cuộc đời, khi bệnh khổ đến, khi chướng ngại đến thì mới biết không có gì đáng để kiêu ngạo và hiêu thắng.

Hòa thượng nói: *“Trên Kinh nói rõ: “Thế giới Tây Phương Cực Lạc là chư Thượng Thiện Nhân câu hội nhất xứ”. Vậy xin hỏi bạn chính mình có phải là bậc Thượng Thiện hay chưa? Nếu chính mình chưa phải là bậc Thượng Thiện Nhân thì bạn đừng nghĩ đến việc có thể về nơi đất Phật. Chúng ta muốn về nơi đất Phật thì mức độ thấp nhất là tâm ta phải thanh tịnh. Đối với những khó khăn, chướng ngại, chúng ta nhìn thấu & không để trong tâm thì sẽ không vướng bận. Chỉ ít chúng ta không khởi tâm tức giận vì tâm tức giận thì liên hại mình, hại người, không lợi ích gì đối với chúng ta”.*

Người ta tán thán thì ta vui mấy ngày. Người ta nói không nhẹ nhàng thì chúng ta bị thương tổn. Người hay khởi tâm tức giận thì không có cơ hội gặp Phật, có nghĩa là không có cơ hội trở về với tự tánh thanh tịnh, thuần tịnh, thuần thiện của chính mình. Vậy thì bạn phải đợi đến đời sau, đời sau nữa. Đến một lúc mà bạn không còn khởi tâm tức giận thì bạn mới có thể trở về với tự tánh thanh tịnh thuần thiện, bạn mới biết tiêu hóa đi sự chướng ngại, tiêu hóa sự khổ đau.

Hòa thượng nhắc lại: *“Tham sân si là ba độc phiền não. Mắt thấy sắc, tai nghe âm thanh, chúng ta phải luôn kiểm soát tâm của mình đang khởi ý niệm gì. Trong tất cả các ý niệm thì niệm Phật là ý niệm thuần chánh nhất. Khi nghĩ đến Phật, niệm Phật thì mới áp chế được mọi ác niệm như niệm tiền, niệm lợi, niệm ăn, niệm ngủ... Khi chúng ta không tham, không sân, không si thì gọi là 3 thiện căn”.*

Pháp thế gian hoặc pháp xuất thế gian đều phải nhẫn nại. **Nhà Phật có câu:** *“Nhất thiết pháp đắc thành ư nhẫn”.* Chúng ta vượt qua được tập khí xấu ác thì mới làm chủ được tập khí của mình, trở nên tự tại, có *“tài sắc danh thực thù”* cũng tốt, vì có để làm lợi ích chúng sanh. Người bị tập khí sau khiến thì cả đời không được tự tại an vui.

Hòa thượng nói: *“Không gì khác hơn là buông bỏ tham sân si, buông xuống ý niệm tự tư tự lợi. Nếu khởi tâm động niệm đều nghĩ đến chính mình thì không thể thành tựu đạo nghiệp. Chỉ cần ta lơ là thì ý niệm xấu ác nổi lên, nổi lên thượng phong (trên 1 đỉnh núi cao nhất). Tu hành chẳng qua là chế ngự mọi tập khí xấu ác của mình mà thôi!”*

Chúng ta học bài này thì biết rằng *“nhân”* ở chính nơi ta đã tạo. Chúng ta đừng chau mày nhăn mặt mà phải hoan hỉ tiếp nhận *“quả”* do chính chúng ta tạo ra.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!